

94

Colectia POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

ION MÎNZATU

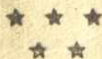
PARADOXALA AVENTURĂ

EDITATA
DE REVISTA
**ȘTIINȚA
&
TEHNICĂ**

ION MÎNZATU

PARADOXALA AVENTURĂ

Colecția „Povestiri științifico-fantastice”

94

Dragi cititori,

*Vă rugăm să ne scrieți impresiile și observațiile dv, critice
cu privire la acest roman și la prezentarea lui grafică.*

*Adresa noastră este: Colecția „Povestiri științifico-fantas-
tice” a revistei „Știință și tehnică” Casa Științei, Piața
I. V. Stalin nr. 1, raionul I. V. Stalin, București.*

**MANUSCRISELE NEPUBLICATE
NU SE ÎNAPOIAZĂ**

**MANUSCRISELE NEDACTILOGRAFIATE
NU SE IAU ÎN CONSIDERAȚIE**

Coperta desen : A. BUICULESCU

Rezumatul capitolelor precedente

Ne aflăm în anul 3035 al erei noastre. Din cosmos este pescuită și adusă pe Pământ o epavă. Profesorul Herescu și colaboratorii săi ajung la concluzii uluitoare: epava a fost odată etajul final al unei astronave necunoscute, construită pe Pământ cu secole în urmă.

În epavă sînt găsite filele unui jurnal de bord care aparținuse ziaristului Bob Kingstone. Din cele povestite de Bob în jurnalul său reies lucruri de necrezut. Bob își desfășoară filmul aventurilor prin care a trecut din clipa în care astronava l-a luat și pe el, ducindu-l la depărtări nebănuite în genunea cosmică.

Cea mai grozavă aventură prin care trece astronava lui Nielsen, pe care se află și ziaristul Bob, este, fără îndoială, aceea cînd, urmărită de o torpilă cosmică, se vede silită, pentru a se salva, să-și mărească viteza pînă aproape de viteza luminii. Arthur, Giulio și restul echipajului trec prin clipe dramatice. Numai Bob nu are habar de cele ce s-au întîmplat. Arthur Nielsen, conducătorul astronavei, hotărăște continuarea zborului, fără vreun gînd de a se mai întoarce pe Pămînt. Giulio, asistentul lui Nielsen, îi explică în cele din urmă și lui Bob toată drama astronavei. Ziaristul, cînd înțelege tot ce s-a petrecut, cînd află despre influența vitezei asupra vieții astronaușilor, rămîne uluit și înspăimîntat: în timp ce pe astronavă se scurseseră doar cîteva luni, pe Pămînt, omenirea îmbătrînise cu peste 20 de ani! Ziaristul Bob trece însă curînd de la groază la entuziasm.

Astronava trăiește aventuri din cele mai extraordinare. Printre acestea se numără și nașterea unei supernove — stea cu o strălucire de milioane de ori mai mare decît aceea a Soarelui. Arthur și Giulio reușesc să facă acest lucru provocînd explozia de evaporare a stelei „pitice albe” — Van Maanen.

De aici, astronava își poartă trupul într-o goană sălbatică spre Steaua Polară, unde va ajunge după un timp anumit.

Pe astronavă se petrece un eveniment de seamă: Cristina îl naște pe Mark, supranumit „fiul stelelor”!

Arthur și Giulio trăiesc însă o aventură cu totul neașteptată.

Astronava recepționează un mesaj pămîntean, care le aduce vestea că pe Pămînt s-a întronat de mult orînduirea comunistă și că omul a atins trepte nebănuite în dezvoltarea lui.

Profesorul și asistentul sînt mai tulburați ca orîcînd. Totuși, oricît ar fi fost acest mesaj de îmbietor la o întoarcere, oricît ar fi fost de răscolitor, Arthur nu-și schimbă hotărîrea de a-și continua zborul.

30. CHEMAREA TRECUTULUI

Astronava gonia prin cosmos cu o viteză uriașă. Părăsise de multă vreme Steaua Polară și acum se îndrepta spre o altă constelație.

În cabina de navigație se aflau, la ora aceea, doar Mark și tatăl său. Ocupat cu o chestiune de observație astrofizică, Arthur îl lăsase pe Mark să-și satisfacă în întregime curiozitatea ce-o manifesta ori de câte ori se găsea în fața panourilor de comandă.

— Tată, strigă Mark deodată, eu am să plec. Mă duc la mama să-i cînt ceva. M-a rugat aseară și am uitat. Nu te superi, așa-i?

Arthur se întoarse și își privi copilul. Nu-i venea să creadă. Îl purtase pe brațele sale, sub ochii lui crescuse, iar acum îl vedea flăcău în toată firea.

— Du-te, fiule, îi răspunse el. Dar ascultă: ce vrei să-i cînti?

— „Sonata primăverii”!

— A, știu! zise Arthur cu un zîmbet de înțelegere. Sonata aceasta e o veche pasiune de-a ei. Veți interpreta și altceva împreună?

— Nu știu. Mama nu mai are totdeauna chef să mă acompanieze la pian. Cînd mă vede că iau vioara în mînă, uneori privirile îi rămîn fixe pe clapele pianului și stă așa pînă cînd mă aplec la urechea ei și trag cu arcușul pe corzi, la întîmplare. Atunci se trezește din visare, spune că e obosită și că nu mai poate continua.

— De ce n-o rogi și pe Raymonde? Cîntă destul de bine.

— Nu întotdeauna. De multe ori e prea nervoasă și atacă măsurile înaintea mea. Karl îmi place mai mult, deși el mă acompaniază numai cu vioara.

Arthur își mai învălui o dată fiul într-o privire plină de dragoste și apoi îi spuse:

— Acum du-te. Eu am să vin tîrziu în seara asta. Spune-i mamei să nu fie îngrijorată. Bob ce face?

— Scrie mereu.

— Și eu am de scris ceva. Lecțiile cum au mers azi?

— Excelent, tătucule.

— Bravo! Acum du-te și ai grijă să cinți bine.

— N-ai grijă, tată!

Mark se îndreptă spre ușă, săltând, în timp ce tatăl său îl petrecea cu privirile. După ce ușa se închise în urma lui Mark, profesorul se ridică de la masa de observații și începu să se plimbe prin cabină. Ochii îi căzură pe ceasul astronavei. Trecuse de orele 19. Se îndreptă spre o oglindă și se privi în ea. Arthur avu o strângere de inimă pe timpurile îi apăruseră fire albe. Pe fruntea-i înaltă viața săpase câteva brazde paralele și inegale, iar între sprincenele cele două cute se mai adânciseră.

Părăsi oglinda și se îndreptă spre masa lui de lucru. Iși scoase caietul intim cu însemnări și-l deschise la întâmplare. Până atunci scrisese doar fapte legate de zborul astronavei. Pe sine, creatorul și coordonatorul giganticului vehicul, se uitase cu totul. Iși scoase stiloul special. Ce va mai scrie?

O clipă ezită. Ii venea tare greu să înceapă. În minte îi reapăru chipul fiului său. Stiloul se plecă peste fila jurnalului și începu să alerge cu iuteală...

„Privindu-mi în oglindă timpurile albite de vreme — începu Arthur — gândul de a-mi continua însemnările a devenit o poruncă. Imi vine să cred că m-am luat după Bob, deși el scrie despre una, eu despre alta. Nu mă las furat de presimțiri sau de simple bănuțeli, dar vârsta nu iartă. Anii se duc încet, apropiindu-mă tot mai mult de clipa în care trebuie să spun vieții «bun rămas». Mă simt deocamdată în deplină putere și gândul declinului meu încă nu mă înfricoșează: îl socot destul de îndepărtat.

Nu e vorba însă numai de mine sau de Cristina. Noi, sper, ne-am îndeplinit datoria față de un scop care ne-a costat atât de mult. Eram hotărât, până la un moment dat, să nu mă mai opresc, să nu mă revin niciodată din drum. Soarta s-a opus și a decis să fie altfel.

Crezusem că atingând înălțimea Stelei Polare voi face să se rupă în mine ultimul fir ce mă mai ținea legat de meleagurile planetei pe care m-am născut. Pasiunea cercetării tainelor cosmosului îmi înclăștase întreaga ființă. Prietenii de pe astronavă se consolaseră și m-ar fi urmat până la capăt. Poate greșesc cînd spun asta și despre Cristina sau Raymonde. Nu mi-au mărturisit-o nicicînd, dar am simțit mereu în ochii lor un dor ascuns, o tainică dorință, care le abătea gîndurile spre o lume pe care eu încercam s-o uit definitiv.

Încă nu poposiserăm lângă Steaua Polară, cînd toată hotărîrea mea, pe care o considerasem o vreme definitivă, începu să se clatine. Nașterea lui Mark m-a tulburat din cale-afară.

La început m-a cuprins o bucurie nemărginită. Fericirea îi molipsise și pe ceilalți, căci pe aeronavă se născuse un om. Era o biruință — cum spunea Bob — pe care am reperțat-o în mod strălucit asupra legilor din cosmos, atât de neprietenoase nouă.

Curînd, însă, bucuria s-a prefăcut în frămîntare. Trebuia să decid într-un fel. Pe aeronavă, conform timpului nostru influențat de vitezele mari, la care zburasem de mai multe ori, trecuseră ceva mai mult de doi ani de la plecarea. Nu același lucru se întimplase pe Pămînt. Acolo, omenirea îmbătrînise cu peste cinci secole! Calendarul pămîntean trebuia să arate anul 2605. Urmele contemporanilor noștri pe Pămînt trebuia să se fi șters cu desăvîrșire, și alte generații să le fi urmat la rînd.

Oamenii de după noi vor fi schimbat mult înfățișarea lumii. Mă întrebam atunci și mă întreb și acum cum am arăta noi dacă ne-am vedea față în față cu oameni ce s-au născut la peste cinci secole după plecarea noastră? Nu știu ce să-mi răspund.

Mă zburcuiam și nu puteam lua nici o hotărîre. Nu îndrăzneau să cer sfatul nimănui, căci m-ar fi încurcat mai tare. Voiam să hotărîsc de unul singur. Aveam hotărîrea mea de a merge pînă cînd totul s-ar fi sfîrșit. Așa s-ar fi și întimplat, fără îndoială, dacă Mark nu s-ar fi născut. Micuțul acela îmi ieșise în cale, și acum, ascultîndu-i strigătul său nevinovat și căuțînd în ochii rugători ai mamei lui, mă vedeam silit să renunț la drumul meu pe care l-aș fi continuat încă mult, poate fără să mă mai întorc vreodată!

Prin viu grai nimeni nu mi-a cerut ceva împotriva hotărîrii dinainte. Toți se țineau la înălțime. Eu însă nu mai eram cel de pînă atunci.

Priveam ființa aceea plăpîndă și mințea îmi fugea năpraznic înapoi spre locurile fericite unde mă jucasem în copilărie. «El unde se va juca? — m-am întrebă eu. Ce-i putea oferi această lume închisă a aeronavei? Va crește mare, neștiind ce înseamnă ciripitul păsărelelor și fără să cunoască șușotitul izvoarelor. Va deveni un om în toată firea, dar nu va ști prea bine de unde am pornit și de ce? Nu va ști ce înseamnă copiii, prietenii de joacă și nici nu va cunoaște plăcerea unei împăcări după ce te-ai supărat cu un prieten. Dar, mai mult ca orișice, ce se va alege din el cînd aeronava se va prăbuși într-o zi? Am eu oare dreptul să dau viață unui om și apoi, din cauza încăpățînării mele, să provoc pierrea acestei vieți înainte de a o fi trăit?»

Apoi a venit mesajul acela teribil. Pămîntul ne rechemă la sinul său, iar glasul celui om mă tulburase ca niciodată. Dar m-am opus din toate puterile. Inapoi nu voiam să revin. Și totuși același Pămînt pe care nu doream să mă întorc mă striga fără încetare. M-am întrebăt mereu de ce n-am hotărît întoarcerea, de ce nu cred că în mesajul acela răsuna adevărul. Nu știu. Dar cosmosul mă cucerise și nu mă puteam desprinde din strînsoarea lui.

Curind însă am decis să fac cale întoarsă. Oricît de mult îndrăgiseam cosmosul, ideea Marelui Cerc mă fascina în aceeași măsură, chemîndu-mă să ajung măcar în apropierea planetei natale...

Nu știu ce-am hotărît și ce mi-am spus atunci, dar astronava din clipa aceea nu s-a mai îndepărtat de Pămînt. Intr-o zi, prietenii mei s-au trezit că pornim la drum din nou. Giulio era foarte mirat cînd a aflat direcția și viteza de zbor. Foarte curind am atins viteza maximă, cea pe care o întîmplare neașteptată a făcut s-o mai atingă o dată astronava, înainte de steaua Van Maanen.

Cristina și ceilalți n-au aflat nimic de la mine; le-a spus însă asistentul că ne apropiem de regiunea cosmică unde se află și sistemul solar. Totuși nu-mi trecea prin gînd să mă întorc pe Pămînt, după cum nici acum nu doresc acest lucru. O altă idee îmi răsărise în minte.

Constelația Lirei, situată la 27 de ani-lumină de Pămînt, se aseamănă foarte mult cu sistemul solar. Mi-am zis că n-ar fi exclus ca, pe una dintre planetele vestitei stele Vega din această constelație, să dau peste condiții favorabile vieții și poate chiar peste o lume de ființe asemănătoare oamenilor. Dacă viața noastră s-ar sfîrși, Mark și-ar putea-o continua pe a lui, printre aceste ființe dintr-o altă lume. Gîndul acesta nu mi-l cunoaște decît Giulio. Cred că soția mea, Raymonde și doctorul sînt convinși, deși eu n-am spus niciodată acest lucru, că ne întoarcem pe Pămînt. Bob e complet indiferent. Aventura zborului îl pasionează într-atîta, încît, oriunde am merge, pentru el e tot una. Nu sînt însă sigur că în adîncul sufletului său n-ar mai spera să-și poată publica jurnalul său enorm, fie asta chiar și pe o planetă a stelei Vega!

Și, iată, acum astronava se apropie de constelația Lirei. Ce drum lung și tainic am străbătut! De la Polară și pînă acum am ținut-o într-o goană sălbatică prin cosmosul acesta fantastic. Viteza cu care am pornit de la Polară am schimbat-o pînă acum de cîteva ori.

De la Polară și pînă aici s-au scurs aproape 500 de ani pămînteni. Asta face, ținînd seamă de timpul nostru influențat de viteză, aproape 15 ani pe astronavă: Mark va împlini în curînd 15 ani! E băiat mare, are mintea ageră și e foarte iubit de toți cei de aici. Cel dinții om care nu s-a născut pe Pămînt a crescut mare!

A crescut fără să aibă fericirea de a vedea o școală sau de a asculta profesori de pe Pămînt. A trebuit să-l facem să înțeleagă că undeva, departe, există o planetă cu oameni mulți, asemenea nouă. Fiecare dintre noi i-am fost, pe rînd, profesor, la ce ne-am priceput mai bine. Se vede însă că mama lui l-a înfîrșit cel mai mult cu o disciplină, care de fapt nu-i specialitatea ei.

Astăzi, Mark nu mai are altă țintă decît să devină un mare muzician. Știu eu ce se va alege din pasiunea lui!? Va avea el vreodată prilejul să cunoască și alte opere muzicale decît acelea pe care le avem cu noi?

Niciodată n-am fost mai neliniștit ca acum! Mă întreb cu teamă ce vom găsi în constelația Lirei? Vom afla oare limanul dorit?

Și cum va fi el? Mă mai neliniștește un lucru: astronava va rezista ea la nesfârșit? Am realizat cu ea aproape imposibilul. Cum va răspunde în viitor și altor încercări? Rămîne de văzut!

Mă opresc, căci s-a făcut foarte tîrziu. Mă bucur că am putut să-mi dezleg inima din încleștare și am reușit să trec printre amintiri gîndurile mele tînuite.

Dacă vreodată un om va da peste acest caiet va putea afla cîte ceva din paginile sale. Să văd acum ce dată e pe Pămînt...

Da... Pămîntenii au și ajuns în anul 3035! Iar astronava noastră încă mai supraviețuiește timpului... Chiar și asta ar fi de ajuns ca mărturie a gloriei umane!

Ce fac ei oare acum și cum arată? Ne-or fi uitat de mult și poate nu ne cunosc. Mi-ar plăcea totuși să vorbesc cu vreunul dintre ei!... Măcar cîteva clipe să mai revăd chipurile oamenilor de pe Pămînt, să aflu cum trăiesc și unde au ajuns!..."

31. TRAGEDIA INCEPE

La patru zile după seara în care Arthur își începuse însemnările, acesta se afla din nou în cabina de navigație împreună cu asistentul său. Erau așezați amîndoi în fața panourilor de comandă și așteptau cu încordare apropierea de constelația Lirei.

— Lira! strigă deodată Giulio,

— Distanța?

— 4 minute!

— Atenție! spuse profesorul. Intrăm în constelație și frînăm...

Arthur întinse mîna și învîrti butonul comenzii dorite. În aceeași clipă, ceasurile de bord indicau intrarea în funcțiune a motoarelor de frînare.

Astronava, ajungînd în dreptul primei planete a stelei Vega, începu să facă un larg ocol pentru a se apropia din ce în ce mai mult de planetă, pe măsură ce viteza se reducea.

Vitezometrul arăta că iușeala scăzuse pînă aproape de 296.500 km/s. Dar, în clipa aceea, Arthur, care urmărea indicațiile unui alt ceas de bord, deveni la față alb ca varul. Infrigurat, își întinse din nou mîna și, de astă dată, scoase brusc din funcțiune motoarele de frînare.

— Ce-ai făcut? strigă asistentul uluit.

Cînd îl văzu însă pe profesor cum arată la față, abia mai putu rosti:

— Ce?... Ce ești, Arthur?

Acesta nu-i răspunse nimic. Între timp, viteza mai scăzuse doar cu 500 km și apoi acul indicator rămase încremenit pe indicația 296.000 km/s.

Asistentul aștepta nedumerit și neliniștit. Nu vedea încă motivul care-l determinase pe Arthur să oprească atît de brusc frînarea. Într-un tîrziu, glasul profesorului răsună grav și cutremurător:

— Dragă Giulio, aparatele de bord îmi arată un fapt de mult așteptat: pe planetă există viață și asta ar trebui să ne bucure. Dar vino, dragul meu, și privește ceasul despre care de atâtea ori m-ai întrebat ce roi are, iar eu nu ți-am spus. Uite, acesta e!

Asistentul observă că pe cadran acul de control se oprise în dreptul diviziunii 40.

— Nu înțeleg! făcu el neliniștit. Ce înseamnă?

— Vezi, acesta este ceasul de bord pe care l-am construit singur și tot singur l-am montat. El arată gradul de uzură al motoarelor și al învelișului astronavei. Cred că înțelegi ce înseamnă 40!

— Ingrozitor! gemu Giulio. Motoarele s-au uzat cu 40%!

— De asta am și oprit frinarea. Pe măsură ce frinam, acul urca încet spre cifre tot mai mari!

De oprit, nu mai putea fi vorba. Asta devenise clar și pentru Giulio. Profesorul se întoarse spre asistent și adăugă:

— Dacă ne oprim și nu găsim ce ne trebuie aici pe această planetă, astronava nu va mai putea porni niciodată!

Auzindu-l pe profesor ce spune, Giulio simțea că i se taie picioarele. O negură deasă îi împăienjeni privirile.

— Pământul! strigă el, ca în fața unei viziuni salvatoare.

— Da, Giulio, e singura noastră speranță sigură! Nu mai îndrăznesc să ne oprim aici. Vom continua zborul cu viteza asta. Până la Pământ mai sînt 27 de ani-lumină. Cu viteza aceasta, distanța am străbate-o în mai puțin de 29 ani pămînteni, ceea ce ar reveni cam la trei ani și ceva pe astronavă. Orice am găsi acolo, va fi totuși salvarea noastră.

Asistentul îl auzea pe Arthur ca și cum glasul acestuia ar fi venit de undeva de foarte departe. Urechile îi vijiliau, simțea că va trebui să-și adune toate puterile pentru a nu se mai prăbuși ca și atunci, de mult, înainte de Van Maanen.

— Giulio, fii calm! Cred că astronava va mai rezista, cel puțin unei ultime frînări cînd vom ajunge pe Pământ. Orice ar fi, Mark trebuie să ajungă acolo viu. Nu-mi pasă de viața mea! El însă e lumina pe care cosmosului nu-i voi îngădui cu nici un preț s-o stingă! E o ultimă încercare între noi și natură, dar sper că nici de astă dată nu vom ieși învinși. Dacă nu vom avea accidente, zborul în regim de viteză constantă nu va avea cu ce să-i dăuneze astronavei. Rezerve mai avem. Să programăm, așadar, ultimul drum!

— Motoarele cum stau?

— Sînt cam încălzite. Invelișul s-a subțiat și el. Mi-e teamă de o explozie prematură. Dacă va fi nevoie, vom renunța și la etajul al doilea. Intr-un fel, trebuie să biruim!

Giulio își încordă toate forțele pentru a nu ceda în fața neliniștii. Profesorul mai adăugă:

— Să nu le spui nimic celorlalți pînă cînd vom ști precis că salvarea e sigură. Și așa ei sînt convinși în sufletul lor că de fapt ne

apropiem de Pământ. Dacă ne reușește aceasta, fericirea lor va fi cu atât mai mare. Ei, și acum, să dăm mașinilor programul!

Profesorul și asistentul încredințară aparatelor de comandă și navigație cel mai de seamă program de zbor din lunga lor călătorie. Astronava se întoarse după un ocol uriaș și își îndreptă trupul în direcția Pământului.

Prin telescoapele astronavei începuse deja să se distingă destul de bine Soarele. Era încă la o mare depărtare. Cu ochii liberi nu se putea zări decît ca un punct luminos, neînsemnat.

În clipa cînd astronava părăsea incinta constelației Lira, aparatele de bord indicară un lucru ciudat.

— Un corp dirijat, la mare distanță de noi, se îndreaptă în direcția aceasta! anunță asistentul surprins.

— Un corp? Ce viteză are? întrebă profesorul.

— Ceva mai mică decît a noastră!

Profesorul își încruntă sprincenele și privi o clipă gînditor la panourile de comandă. Apoi răspunse cu răceală:

— Ciudat, tare ciudat! Să-l lăsăm însă în pace. Nu avem acum timp pentru aventuri. Înainte!

În sufletele celor doi astronauți se cuibărise zbuciumul. Tragedia care începuse putea să-i coste viața. Nu mai erau departe de liman. Dar nici profesorul nu mai putea spune cu siguranță că acest liman va fi ajuns înainte de inec.

32. UN GLAS DIN ADÎNCURI

Pe astronavă se sărbătorea ziua de naștere a lui Mark. După timpul propriu astronavei, băiatul împlinise 17 ani. Vîrsta lui, în ani pămînteni, era cu totul alta.

Oricît de nostim i s-ar fi părut cuiva, Mark număra peste 520 de ani pămînteni, deși, în realitate, nu era decît un adolescent. Bob îl privea mereu și, cu toate că știa secretul influenței vitezei asupra vîrșii astronauților, i se părea că Mark este o adevărată minune. Văzîndu-l pe ziarist cum se tot miră, Raymonde îi replică:

— Se vede că te uîți pe tine! Cîți ani pămînteni numeri? Mai ții minte, Matusalemule?

Ziaristul se văzu încolțit, căci Raymonde avea dreptate:

— Știu, dragă Roymonde, răspunse el gînditor. Mă întreb însă dacă cei aproape 1063 de ani pămînteni ce-i port în spate nu sînt cumva o simplă iluzie. Poate totul e numai un vis!

— Vis? sări doctorul. Stai să-ți arăt eu ție vis!

Se apropie în grabă de ziarist și-l trase zdravăn de urechi. Durerea îl făcu pe Bob să scoată un țipăt:

— Mi-ai rupt urechile! Nu poți umbra mai încet cu oamenii? Ce naiba, doar ești doctor!

— Dacă spui că e vis! Văd că nu te-ai trezit încă. Un om pe care îl tragi de urechi se trezește îndată! rise Karl.

Astronauții, adunați în cabina de concert, riseră cu poftă de întâmplarea aceasta. Numai profesorul și asistentul făceau excepție. De la o vreme încoace, amândoi apăreau mereu trași la față și slăbiseră destul de serios. Apropierea de sistemul solar îi făcea însă pe ceilalți să nu prea observe starea lui Arthur și Giulio.

Se apropia seara pe astronavă. Petrecerea era încă în toi. Deodată Arthur se ridică și se scuză că el trebuie să plece, deoarece avea de verificat panourile de comandă. La scurtă vreme după aceea părăsi petrecerea și Giulio.

Ceilalți ascultau muzică și cîntau și ei. Plecarea celor doi nu le atrăsese atenția în mod deosebit. Asta se mai întâmplase de multe ori.

Ajuns în cabina de navigație, asistentul îl găsi pe Arthur cu privirile pierdute undeva în necunoscut.

— Cît a mai rămas? întrebă Giulio intrînd.

— După cite văd, mai avem pînă la frontiera sistemului nostru solar aproape două luni pe astronavă.

— Un an și jumătate pe Pămînt! exclamă asistentul. E mult, tare mult! mai oîță el.

Tăcură amândoi. Gînduri negre le încingeau creierul într-un cerc de foc.

— Ascultă, Giulio! spuse deodată profesorul, ca trezit dintr-un somn neplăcut. Știi ce mă gîndesc? Pareă îmi pare rău de faptul că n-am rămas în constelația Lirei!

Asistentul, uluit de cele ce auzea, întrebă:

— De ce?

— Uite de ce: uzura înaintează ca o boală nemiloasă, ca un cancer ucigător. Astronava noastră nu cred să mai ajungă Pămîntul!

Giulio își plecă privirile. Era o veste la care se aștepta, din clipă în clipă, cu inima strînsă de durere. Cuvintele profesorului se infisuseră în inima lui ca niște gheare, încercînd să i-o sfîșie.

— Și... crezi că ne vom prăbuși înainte de a mai putea face ceva? întrebă el, sleit de puteri.

— Nu vreau să cred asta, Giulio, dragul meu! Tu știi cît țin să ajungem acolo. Dacă aș putea, mi-aș oferi și viața în schimbul salvării noastre. Și mai ales a lui Mark. El este copilul nostru, al tuturor!

De la un timp, timplele profesorului se albiseră cu totul. Neconținutul zbucium îi adusese iarnă deplină peste părul său bogat.

Intr-un tirziu, asistentul mai întrebă:

— Arthur, crezi că nu mai există nici o salvare? Uite, pe mine mă bate de la o vreme un gînd. Pe Pămînt omenirea trebuie să fi progresat foarte mult. De ce să nu încercăm s-o chemăm în ajutorul nostru? Pămîntenii au trecut de anul 3000 și ne-ar putea salva, fără îndoială, oriunde ne-am găsi, cel puțin așa cred eu!

Profesorul își închise ochii și se lăsă pe speteaza fotoliului. Ceea ce spunea asistentul nu era pentru el o noutate. Se mai gândise și el la asta. După un timp de cugetare, profesorul îl privi pe Giulio:

— Vezi, e drept că nu pierdem nimic dacă facem un apel la ajutorul lor. Dar dacă asta ne-ar putea aduce numai necazuri?

Asistentul îl privi o clipă pe profesor. Apoi adăugă ferm:

— Eu nu cred asta, Arthur. N-o cred în ruptul capului! De mult doream să-ți spun că părerea mea asupra oamenilor s-a schimbat profund. Sînt sigur că alta este fața Pămîntului acum. Mesajul acela mi-a luminat mintea. Nu se poate ca omul să fi rămas robul vechilor patimi și dorințe după mai bine de un mileniu de la plecarea noastră. Astăzi pe pămînt domnește desigur o armonie deplină între popoare. Nu știu cum arată armonia asta, dar progresul științei și al societății cerea, încă de mult, și pe acela al sufletului omenească. Altfel, dezastrul ar fi urmat în mod sigur.

Arthur redeschise ochii. O lumină îi lucea în adîncul lor.

— Giulio, zise el ridicîndu-se. Ai judecat mult mai bine decît mine. Cred ce spui și aș dori să nu ne înșelăm! Reglează atunci emisia radioastralului și cuplează descifratorul.

Cînd asistentul fu gata, Arthur se apropie spunînd:

— Și acum să încercăm să jucăm ultima carte! Poate încă nu-i totul pierdut, deși eu nu văd cum am mai putea singuri să frînăm. Ai făcut contactul la antenă?

— Da.

— Atunci, lansează continuu apelul S.O.S. după codul „Sirius“! Poate ne vor înțelege.

Asistentul se aplecă în fața microfonului și răsuci butonul de începere a emisie. Pe calea undelor ultrascurte, de pe astronavă, porni înspre toate colțurile universului următorul mesaj în codul descifratorului descoperit pe planeta Polareii:

„S.O.S. Cerem ajutorul urgent oricărei astronave omenești.

Zburăm pe linia ce unește steaua Vega cu Soarele, în direcția sistemului solar. Apel urgent. Răspundeți! S.O.S.“

După ce încredință radioastralului apelul de ajutor, Giulio se ridică și se întoarse spre profesor. Emisia mesajului continua de acum automat, și apelul plecă la intervale regulate.

— Cît crezi că mai putem rezista? întrebă asistentul.

— Cel mult un an, un an și jumătate, dar fără gîndul de a frîna! răspunse profesorul înnoțat. Dacă zburăm mereu fără să frînăm mai putem avea o șansă de a trăi. În caz contrar, asta ne-ar putea costa viața! Să ne întoarcem acum la ceilalți, pentru a nu-i neliniști și pe ei!

— Stai o clipă! strigă deodată asistentul oprindu-se în loc. Eu consider că am face o mare greșeală dacă n-am frîna totuși puțin.

— De unde ai mai scos-o și pe asta? întrebă profesorul. Vrei să ne prefacem în scrum?

— Uite, Arthur, continuă asistentul, uzura a atins 68%, ceea ce-l foarte îngrijorător, e drept. Să presupunem, însă, că din întâmplare vine să ne salveze o aeronavă care are o viteză mult mai mică decât a noastră. Ce facem atunci? Cerem să vină una cu o viteză mai mare? Nu vom fi atunci pierduți fără drept de apel?

După o clipă de gândire profesorul răspunde mai înșeninat:

— Ai dreptate! Gîndurile mi s-au încurcat așa de rău, încît nu mai pot să judec corect. Cît zici să reducem?

— Sînt sigur că 100.000 km/s este o viteză pe care orice aeronavă mai serioasă ar putea să o atingă acum, în al patrulea mileniu pe Pămînt.

— Bine! îi răspunde profesorul aprobator. Folosește-te însă de motoarele laterale de frînare.

După aceasta, Arthur ieși. Rămas singur, Giulio începu frînarea. Ochiul său urmăreau cînd vitezometrul, cînd indicatorul de uzură.

După un timp îndelungat, viteza ajunsese la 200.600 km/s. Deodată, automat, motoarele ieșiră din funcțiune. Asistentul strînse cu putere rozeta de comandă. Iși dădu seama că se întîmplase ceva rău, dar încă nu bănuia ce. Se lămură imediat. Automatul de siguranță scosese din funcțiune motoarele de frînare, căci altfel acestea ar fi făcut explozie.

— S-au dus și astea! scrișni Giulio cutremurat. Am rămas la 200.000 t

Oricum, viteza scăzuse de la valoarea maximă, oprindu-se la 200.000 km/s. Dar mai rămînea, totuși, riscul de a trece prin sistemul solar fără puțința de oprire dacă nu avea să se mai ivească vreo salvare miraculoasă.

Giulio se ridică cam greu și-l chemă pe Arthur. Se apropia începutul zilei următoare, dar Giulio încă nu observase aceasta. Era atît de obosit, încît nici nu-l mai auzi pe profesor cînd intră,

★

Karl începu să se neliniștească în mod serios. Pe zi ce trecea, Arthur și Giulio slăbeau văzînd cu ochii, fără să le poată găsi vreo boală anumită.

Pe aeronavă trecuseră 15 luni și o săptămîină de cînd se emisesse apelul S.O.S. către Pămînt. După calculele profesorului, dacă apelul nu s-a pierdut în golul cosmic, ci a fost recepționat de vreo ființă omenească, atunci aceasta ar fi trebuit să răspundă pînă la ora aceea.

Neconținut, Arthur și Giulio își aruncau ochii spre receptorul radioastralului, cercetînd dacă nu cumva s-a primit vreun răspuns.

Răbdarea asistentului ajunsese la limită. Privind indicatorul de uzură, Giulio simțea de fiecare dată că ceva se rupe într-insul. Acul se urca neîncetat.

Intr-o seară, cînd pentru Giulio și Arthur era clar că sfîrșitul îngrozitor se apropie cu pași înceți, dar siguri, se întimplă ca unul dintre ei, anume asistentul, să se afle singur în cabina de comandă.

Să fi fost orele 20, poate ceva mai mult. Deodată, în cabină răsună un semnal. Giulio crezu că adormise și că acum visează. Nici nu luă în seamă semnalul. Dar acesta se repetă cu mai multă putere. De astă dată, nu mai putea fi nici o îndoială.

Sări în picioare și dintr-un salt se găsi lingă radioastral. Cu înfrigurarea aceluia ce se agață cu desperare de un sprijin salvator, Giulio răsuci butoanele aparatului și puse în funcțiune receptorul.

Inima începu să-i bată cu putere. Singele i se urcă vertiginos înspre tîmple, de credea că o să-i plesnească arterele. Pentru o clipă crezu că de bucurie o să-și piardă mințile.

În difuzorul radioastralului se auzea semnalul „Atenție, vorbim!“ Era străvechiul semnal în codul „Sirius“, cunoscut prea bine de astronauți.

Giulio se aplecă spre aparat, sprijinindu-se cu mîinile de masa de comandă. Aștepta ca, din clipă în clipă, să răsune și vocea aceluia care emisea semnalul. În momentul în care așteptarea se prefăcea în neliniște și zbucium dureros, o voce omenească răsună în difuzorul radioastralului:

„Aici Marte-2. Răspundem apelului S.O.S. Nu știm cine sînteți. Trimitem ajutor. Venim în întîmpinare pe direcția arătată. Aici Marte-2. Așteptați astronavele de salvare!...“

Ca și după o năpraznică furtună, nervii lui Giulio se destinseră brusc. Puterile nu-l mai ajutau și se așeză sfîrșit într-un fotoliu. Simțea în suflet o bucurie insuportabilă. Ar fi vrut să strige, pentru ca toți prietenii săi de pe astronavă să audă. Dar nu mai reuși decît să apese butonul de apel și se prăbuși cu un suspin de ușurare...

Încordarea celor 15 luni, groaza în fața tragicului sfîrșit, ce li se arăta înainte de a fi atins limanul visat, îl supuseseră la un efort supraomeneșc. Mesajul de răspuns a adus și deznodămîntul natural. Sleit de puteri, asistentul arăta acum ca un mort cu fața înșeninată de un suris fericit...

Profesorul sosi curînd. Văzîndu-l pe Giulio în nesimțire, îl chemă în grabă pe doctor prin televizor. Dar în aceeași clipă avu și el senzația că se va lua pe urmele lui Giulio.

Din difuzor răsună iarăși vocea aceea omenească, venită din adîncuri.

Asupra lui Arthur mesajul avu însă un efect cu totul contrar decît asupra lui Giulio. În prima clipă crezu și el că se va pierde cu firea. Dar se reculese și puterile începură să i se înzecească pe măsură ce înțelegea că salvarea nu mai este departe.

Sosi și doctorul. Fără să-i spună vreun cuvînt, profesorul i-l arătă pe Giulio și apoi emise în spațiu următorul mesaj:

„S.O.S. Aici «Vulturul». Transmitem către Marte-2 viteza și drumul pe care zburăm...“

Doctorul rămase cu gura căscată. Nu numai că uitase de asistent, dar simți că el însuși ar fi avut nevoie de un ajutor medical. După ce-și termină transmisia, Arthur se întoarse cu ochii strălucind de bucurie.

— Karl, dragul meu, sintem salvați!

— De la ce salvați? făcu stupefiat doctorul. Nici nu știam că ne paște vreo primejdie...

Lăsându-l pe doctor descumpănit, profesorul se apropie de calendarul automat. O dată pus în funcțiune, pe ecranul acestuia apăru data pămînteană corespunzătoare clipei aceleia: 13 septembrie 3038!

— Hm! zise profesorul întorcîndu-se din nou spre doctor. În cei 21 de ani ce i-am trăit aici, Pămîntul a îmbătrînit cu peste 1050 de ani! Și astăzi tot Pămîntul ne va salva!

— Ce tot vorbești, Arthur?

Făcîndu-se că nu-l aude, profesorul continuă:

— Și acum să-l transportăm pe Giulio. E tare obosit, bietul de el!

Karl nu mai pricepea nimic. Simțea că o taină planează asupra astronavei. Nu cumva din pricina ei ajunseseră cei doi tovarăși ai săi într-o stare de plins?!

Partea a VI-a

33. SURPRIZA!

De cînd astronavele P-1 și F-1 pescuiseră epava trecuseră vreo doi ani. Evenimentul stîrnise o vîlvă nemaipomenită în toată lumea. Cei mai de seamă specialiști veniseră pentru a se pronunța asupra diverselor aspecte ce le prezenta acel rest de navă.

De la un timp, comentariile se răriră tot mai mult. Oamenii aveau alte subiecte actuale. Pe Boris însă istoria epavei îl preocupase în mod deosebit. Reușise să facă o serie de descoperiri interesante în legătură cu trecutul ei; dar și el — prins de complicatele lucrări pentru perfecționarea condițiilor de viață pe Lună, unde au și fost instalați 10.000.000 de oameni — aproape uitase de epavă...

*

Se apropia sfîrșitul lui aprilie. Dinu și Radu tocmai se întorseseră dintr-o călătorie de lungă durată întreprinsă pînă la stația cosmică de pe planeta Neptun.

Intr-una din zilele următoare, asistentul se afla singur în laborator. Tocmai se pregătea să iasă, cînd radioastralul îl avertiză, printr-un semnal, că înregistrează un mesaj cosmic. Foarte liniștit, crezînd că este vreo comunicare obișnuită, Dinu se apropie de aparat și deschise difuzorul. O voce cunoscută răsună în aparat:

„S.O.S.-urgent. Toate stațiile cosmice au primit un apel S.O.S. din cosmos. Aici Marte-2. O aeronavă cere cu desperare ajutor. Se află la o mare depărtare pe direcția Vega-Pămînt. Nu și-a comunicat încă numele. Pregătiți astronave de salvare. Am anunțat că plecăm îndată. Aici Marte-2. Așteptăm sosirea voastră.”

Dinu închise aparatul, Era nedumerit. Se apropie de emițătorul de televiziune și, pînîndu-l în funcțiune, făcu legătura cu sala de consiliu a I.M.S.A. Profesorul Radu Herescu era la o întîlnire a cercetătorilor mai tineri. Cînd profesorul se apropie de ecranul televizorului rămase surprins:

- De ce mă chemi, Dinule?
- Poți întrerupe puțin și să vii până aici?
- S-a întâmplat vreun accident?
- Nu. Am recepționat un apel din Marte.
- Iarăși? Bine, vin să văd ce mai e și cu ăsta.

Televizorul se închise. Peste câteva minute, Dinu și Radu se aflau față în față în laborator lângă radioastral. Ascultase și profesorul înregistrarea pe bandă a mesajului.

— Asta trebuie să fie P-2! exclamă Radu. Numai taciturnii de pe ea sînt în stare să nu-și spună numele.

— Așa cred și eu. P-2 fiind plecată spre Vega, probabil i s-o fi întâmplat ceva în drum spre Pământ.

— Să pregătim atunci astronavele F-1 și F-2. Anunță-l și pe Boris. Astronava F-2 o vom pilota chiar noi.

— Dar astronavele sînt pregătite!

— Atunci cu atît mai bine! Peste cel mult două ore plecăm. O vom lua cu noi și pe Alina. Mi-a cerut încă de mult să mă însoțească într-un zbor dincolo de sistemul solar.

Dinu ezită o clipă, apoi răspunse zimbînd:

— N-am nimic împotriva. Dar te rog și eu ceva. Un prieten ziarist, care mi-a înlesnit foarte mult cercetarea unor arhive, m-a rugat să-l luăm și pe el cînd vom efectua un zbor ca acesta. Aș putea să-l chem?

Profesorul strîmbă din nas la început. Cînd efectua cîte un zbor, nu-i prea plăcea să aibă lângă el străini. Dar, nevoind să-și supere prietenul, în cele din urmă acceptă...

*

Ca doi bolizi gigantici, astronavele F-1 și F-2, despărțite doar de distanța reglementară, tocmai părăseau sistemul solar și se îndreptau în direcția stelei Vega.

— De ce nu și-o fi transmis poziția? întrebă deodată Radu. Sînt niște zăpăciți ăștia de pe P-2. S-or fi văzut în cine știe ce pericol neînsemnat și, gata, s-a și evaporat stăpînirea lor de sine!

— Să nu ne grăbim să judecăm oamenii! răspunse Dinu. Dacă e ceva simplu, vom ști noi să-i muștrulim.

După o vreme, profesorul întrebă:

— Ce viteză am atins?

— 280.000 km/s, îi răspunse asistentul privind spre vitezometru.

Nu-și termină vorba cînd un becuț de semnalizare se aprinse pe panoul de comandă. În aceeași clipă, aparatele de reperaj indicară apropierea unui corp ceresc în mare viteză.

— Program de ocol! comandă Radu.

Dinu se așeză la masa de comandă și introduse în aparate comanda de ocolire și urmărire a corpului ce se apropia.

Să fi trecut vreun ceas de cind astronava urmărea corpul ceresc recunoscut. Deodată, de pe astronava F-1, care zbura mai în față, se primi o comunicare ce-i făcu pe Radu și Dinu să rămână uluiți. Boris le comunica, destul de emoționat, că în fața lor se afla astronava P-2 teafără și în zbor liniștit.

— Asta-i nemaipomenit! strigă asistentul.

— Mai întâi să ne convingem și noi! spuse profesorul neîncrezător... Pune în funcțiune telescoapele!

După ce profesorul și asistentul se convinseseră că inginerul nu greșise nu mai știau ce să creadă.

— Să stabilim legătura cu ei! propuse Dinu.

— Stabilește-o! răspunse profesorul încrunțat.

Legătura se făcu repede. Cind cei de pe astronava P-2 se văzură ajunși de F-1 și F-2 rămăseră foarte surprinși. Unul dintre piloții de pe P-2 întrebă:

— Voi ați cerut ajutor?

— Ajutor?! Ce fel de ajutor? răspunse Radu uluit.

Pilotul de pe P-2 rămăse descumpănit. Adăugă:

— Noi am primit un mesaj S.O.S. și credeam că voi l-ați lansat, mai ales că acum v-am întâlnit aici.

— Formidabil! exclamă Dinu. Și cind colo, noi eram convinși că voi, cei de pe P-2, ați cerut ajutorul.

— Noi?! se miră la culme pilotul, Nici pomeneală!

— Nu mai înțeleg nimic! făcu deodată profesorul. Cine a cerut atunci acest ajutor?

În cele din urmă se dumiriră cu toții că ceva bizar era la mijloc. Radu se întoarse spre asistent. Acesta era cu totul uimit. De aceea îi și întrebă pe cei de pe astronava P-2:

— Voi din ce direcție ați primit mesajul?

— Părăsisem „Steaua Neagră“ din vecinătatea constelației Lira și ne îndreptam spre Pământ. Ni s-a părut că o aeronavă s-ar fi abătut pe acolo, dar a dispărut foarte curind. După aproape trei ani de zbor ne-a ajuns un mesaj S.O.S. din direcția Pământ-Vega. Asta-i totul!

Informația pilotului stîrni o nedumerire și mai mare, atît pe astronava F-1 cît și pe F-2.

Prin televizor, inginerul ținu să-i spună profesorului:

— Radule, P-2 să se întoarcă spre Pământ, iar noi să continuăm zborul. Aici e ceva neclar și trebuie lămurit.

Profesorul aprobă printr-o înclinare a capului. Astronavele F-1 și F-2 își micșorară viteza și se îndepărtară puțin una de alta. Apoi mașinilor de navigație li se încredințară comenzile „înainte“, „ocolaște“ și „urmărește“.

După ce astronava P-2 se desprinse de grupul celorlalte două, îndreptîndu-se spre Pământ, profesorul i se adresă lui Boris:

— Ai știre de vreo altă aeronavă care s-ar afla în cosmos?

— Nu!

— Atunci? N-o fi un miracol!

— Miracol n-o fi, dar ceva trebuie să fie! Intră în vorbă și asistentul. Sint tare curios să văd ce ne mai așteaptă după surpriza de astăzi.

Alina îi privea neliniștită pe cei doi bărbați, fără să-i poată ajuta cu ceva. Mai ales pe fratele ei, pe care nu-l văzuse niciodată atât de tulburat...

34. PIEIREA „VULTURULUI“

Nepăsindu-le de ostilitatea golului cosmic, astronavele F-1 și F-2 spintecau imensitatea interastrală ca doi fantastici giganți. Echipajele însă începuseră de la o vreme să se neliniștească. Zburau de peste o lună fără să fi întilnit ceva în calea lor. Pe Radu prinse a-l bate gândul întoarcerii.

Era în a 34-a zi de zbor. Dinu tocmai discuta prin televizor cu inginerul Boris, șeful celeilalte astronave. Alina admira cam nervoasă priveliștea cosmică, în timp ce profesorul se uita gânditor la panourile de comandă și observații. Aproape toată vremea de pînă atunci și-o petrecuseră stînd în cabina de navigație și așteptînd cu nerăbdare clipa cînd aveau să dezlege taina care-i adusese în zborul acela.

Deodată profesorul tresări: radioastralul semna. Sărj de pe scaun și reglă aparatul. Dinu se întoarse și el să vadă ce s-a întîmplat. În același timp, în difuzor răsună o voce foarte îndepărtată, străină și tremurătoare:

„S.O.S. Aici «Vulturul», Transmitem către Marte-2 viteza și drumul pe care zburăm...”

După încheierea mesajului necunoscut, Radu și Dinu rămaseră stupefiați. Ascultaseră cuvintele, dar simțeau că nu mai pot înțelege nimic. Pe cealaltă aeronavă, inginerul Boris receptase și el mesajul.

Primul care se încumetă să deschidă vorba fu Dinu:

— Radule!... Boris!... Voi înțelegeți ceva?

— Ori sintem victimele unei farse a cosmosului, care ne aduce abia acum un mesaj vechi, poate de secole, ori... cred că e ceva nemaipomenit! Eu personal, mai adăugă profesorul, nu cunosc nici o aeronavă cu numele acesta.

Toți tăceau și se gîndeau ce putea să însemne acel mesaj. Deodată profesorul se întoarse spre Dinu:

— Știi, Dinule, trăim clipe în care nu poți să nu-ți amintești de aceste versuri străvechi:

*...Poate de mult s-a stins în drum
In depărtări albastre
Și raza ei de-abia acum
Luci vederii noastre...*

Nu sfîrși bine strofa, că în difuzorul televizorului se auzi vocea gravă a inginerului, care, deși era o fire romantică, în clipa aceea salvarea „Vulturului” îl muncea mai mult decît pe ceilalți.

— Trebuie să recunoaștem că ne aflăm în fața unei enigme. În viața mea, doar o singură dată am mai auzit de o aeronavă cu acest nume. Poate vă amintiți și voi: era scris pe învelișul unei epave.

— „Vulturul“!... Auziți!? Să știți că astronavigatorii lui mai trăiesc, izbucni Dinu.

— Cu neputință! replică Radu, încercînd să scape de o senzație neplăcută ce punea stăpînire pe el.

Totuși, nu mult după aceea, aeronava semnaliză „ocolirea“. Aparatele de bord indicară apropierea unui vehicul cosmic, pe care aeronavele F-1 și F-2 începură să-l ocolească de la mare distanță.

Profesorul și asistentul săriră la telescoapele electronice. Cînd imaginea corpului ceresc necunoscut deveni mai clară pe ecranele telescoapelor, Dinu și Radu strigară în același timp:

— „Vulturul“!

— „Vulturul“! repetă emoționat și Boris de pe cealaltă aeronavă.

Aeronavele făcură un ocol și apoi porniră în urmărirea „Vulturului“. Îi ajunseră destul de repede: în fața lor se afla o aeronavă destul de mică în comparație cu F-1 și F-2 și căreia îi lipsea etajul final. Așadar, „Vulturul“, străvechea navă cosmică, era încă în zbor!...

— E cea mai fantastică surpriză la care se putea aștepta vreun om! murmură Radu copleșit.

Asistentul și fata erau și ei buimăciți. Deodată, aparatele de bord începură să semnalizeze ca înnebunite.

Cînd recepția fu reglată, o voce înecată de emoție răsună în difuzoare:

„Prieteni scumpi, vă vorbește șeful «Vulturului», profesorul Arthur Nielsen.“

Fraza aceasta căzu ca un trăsnet. Deci omul pe care istoria îl învăluisese într-o taină adîncă mai trăia și acum, după mai bine de 1.000 de ani de la dispariția lui.

Glasul său întretăiat de emoție continuă:

„Dacă m-ați auzit, vă rog să deschideți televizoarele pe canalul lungimii de undă de 18 cm!“

Dinu sări la televizoare și le reglă pe lungimea de undă anunțată. Pe ecran apărură întii ceva nebulos, apoi, încet, imaginile se limpeziră.

Cei de pe F-1 și F-2 se găsiră în curînd în fața chipului lui Arthur. Ochiștii acestuia erau împăienjeniți de lacrimi. Părul albit de ani îi căzuse pe frunte și buzele îi tremurau de emoție.

„Sînt Arthur Nielsen — răsună glasul său în difuzor. Bine v-am găsit, oameni ai Pămîntului!“

Radu își simți și el lacrimile cum i se urcă în ochi. Cînd își mai veni în fire, strigă:

„Să fii bine venit, dragul nostru Arthur!“

Tăcerea se lăsă din nou! Doar ochii se mai căutau. De-o parte se afla o lume, veche de peste un mileniu; de alta, strănepoții ei, oamenii veacului al XXXI-lea.

Profesorul Radu, simțind că se poartă asemenea unui om cu firea slabă, își adună toate forțele și spuse:

„Prietene Arthur, mă prezint și eu: sînt profesorul Radu Herescu. Alături de mine se află sora mea Alina și asistentul meu Dinu Izvoranu.”

De pe cealaltă aeronavă se prezentă și echipajul ei. După un timp, Nielsen izbucni să se reculeagă și continuă:

„Sînt fericit că mai aud și alte glasuri omenești... Am să vă prezint și eu, chiar acuma, familia și prietenii mei care m-au însoțit de-a lungul secolelor... Iată-i că au și sosit!”

În aceeași clipă intrau în cabina de navigație a „Vulturului” ceilalți tovarăși de drum ai lui Arthur. De cum intră, Bob nu se mai rețină și strigă prin televizor, cu sufletul la gură, către cei de pe astronavele F-1 și F-2:

„Iertați-mi graba, dar vă rog să-mi spuneți în ce an sînteți?”

Profesorul Herescu îl privi pe ziarist foarte surprins. Nu știa ce să creadă. Răspunse totuși:

„Sîntem în anul 3038!”

Auzind răspunsul profesorului, Bob Kingstone rămase o clipă mut, apoi șopti mai mult pentru sine:

„Deci n-a fost un vis!...”

*

Clipa solemnă a revederii întrecu în bucurie și emoție orice închipuire.

Trecuseră vreo trei zile de cînd toți cei de pe astronava „Vulturul” se imbarcaseră pe F-2. Astronava F-1 primise misiunea să remorcheze „Vulturul”.

Discuțiile curgeau cu nemiluita. Nu era un lucru obișnuit să stai de vorbă cu oameni care se întorceau dintr-o călătorie ca aceea ce durase peste zece secole terestre. Cei șapte astronauți apăreau ca și niște coborîtori dintr-o altă lume. Dintre ei, șase se născuseră tot pe Pămînt, dar cu aproape 11 secole în urmă. Dar unul dintre ei — Mark —, numit de toți „fiul stelelor”, se născuse în nemărginitul ocean cosmic.

Giulio, după grelele momente de încercare prin care trecuse cu ocazia așteptării astronavelor de salvare, își revenise cu totul. O bucurie nemărginită îi învăluia inima. Erau salvați!

Zilele de mare entuziasm aveau în curînd să fie curmate de un eveniment tragic.

Inginerul Boris, care supraveghea „Vulturul”, îl anunță pe Nielsen că motoarele astronavei sale au intrat în faza reacțiilor de explozie. Cu inima strînsă de durere, profesorul Arthur ceru să se mai salveze lucrurile de valoare de pe „Vulturul”. Durerea îi stîșia inima că nu mai poate duce astronava lui scumpă pînă pe Pămînt.

— Nu-i nimic, încercă să-l liniștească Herescu. „Vulturul” și-a făcut datoria mai mult decît puteai spera vreodată. Să fii mulțumit

că are acum urmași demni de faptele lui, care brăzdează cosmosul cu viteze uluitoare și supun spațiile nesfârșite, ridicând omul la rangul de adevărat cuceritor al universului.

— E totuși destul de greu să te desparți de ceva atât de scump, cum ne-a fost nouă „Vulturul”! răspunse Arthur mhnit.

— Știi, dar nu se mai poate opri distrugerea lui și trebuie să consimți la părăsirea lui, mai adăugă Radu.

Nielsen oftă din greu. Vedea și el că nu mai are altă soluție: trebuia să-și lase „Vulturul” său drag să fie distrus înainte de a mai fi atins Pământul...

Peste câteva zile, Boris desfăcu legăturile de remorcare, iar „Vulturul” rămase singur, fără stăpîn și fără comandă, măcinat de boala uzurii și așteptînd din clipă în clipă explozia fatală a motoarelor nucleare, care făcuseră pînă atunci eforturi peste puterile lor. Pentru a nu provoca accidente în cosmos, „Vulturul” trebuia să fie distrus cu ajutorul unei rachete teleghidate.

Cînd astronavele se găsiră la o distanță apreciabilă mai făcură un ocol pentru a fotografia istoricul sfîrșit al „Vulturului”.

Foștii săi călători văzură mhnîți cum „Vulturul” fu învăluit deodată într-o flacără uriașă. Din corpul astronavei, care-i adăpostise mai mult de un mileniu prin spațiul sideral, explozia smulsesese nenumărate bucățele pe care acum le împrăstia prin cosmos. Din vechea aeronavă nu mai rămăsese decît un nor strălucitor, ce se răspîndea cu iuteală în cosmos.

— S-a sfîrșit! șopti Giulio înfiorat. S-a prăbușit „Vulturul” nostru drag...

Echipajele asistau impresionate la ultimele clipe ale străvechii astronave. Apoi astronavele F-1 și F-2 își reluară zborul spre Pământ, pînă la care mai aveau o cale destul de lungă.

Nu la multă vreme după prăbușirea „Vulturului”, profesorul Nielsen se afla într-o zi împreună cu Radu.

— Aș vrea să mai aflu ceva, profesore, începu Arthur. Spune-mi, cunoști cumva ce s-a întîmplat după 1988?

— Nu sînt prea tare la istorie, răspunse Herescu zîbind, dar cum epava fostului vostru etaj final ne-a pus la o treabă serioasă, Boris a fost nevoit să se documenteze asupra acelei epoci îndepărtate și mi-a transmis și mie unele detalii. Din cîte știu nu s-a întîmplat nimic, ceva asemănător cataclismului de care îmi vorbeai ieri. Oamenii cei mulți, cinstiți și iubitori de pace, au reușit, în cele din urmă, să destrame pentru totdeauna spectrul morții pe care îl țesuseră dușmanii omenirii. Niçi după anul 2000 n-am cunoștință de vreun război mondial, deoarece o altă rînduială s-a întronat pe Pământ. E rînduiala păcii și a muncii ca legi supreme ale vieții. Desigur însă că fapta voastră, deși pînă acum n-a fost înregistrată de istorie, se adăugă multor altora care au contribuit la spulberarea planurilor criminale ale imperialiștilor. De bună seamă, istoria o să vă așeze la loc de frunte, acolo unde meritați.

Se așternu între ei tăcerea. După clipe de gîndire, Arthur spuse:

— Sînt învins! Din fericire, concepțiile mele despre oameni s-au prăbușit și recunosc că totul s-a petrecut aievea, precum am aflat încă acum cînci secole din mesajul primit lîngă Polară...

Apoi întrebă deodată :

— Dar spune-mi, nu sîntem prea înapoi ați față de voi? Doar între noi și voi s-au scurs aproape 11 secole!

Radu surise cu înțeles :

— Voi, ce-ați înfruntat cu temeritate cosmosul, nu vă veți speria nici de problemele pe care vi le va pune înainte Pămîntul. Sînt sigur că veți reuși să vă adaptați !...

35. PRIMAVARĂ PE PĂMÎNT!

Pină la aterizare, astronavele F-1 și F-2 mai aveau de parcurs un drum de vreo zece ceasuri. Arthur și Cristina erau emoționați ca doi copii. Încă nu le venea să creadă că au fost salvați. Raymonde nu-și mai găsea astimpăr. Se privea în oglindă și-și întreba soțul dacă n-o găsește prea îmbătrînită. Karl ridea de neliniștea ei și-i spunea :

— Raymonde dragă, zadarnic mă întreb pe mine : eu te voi vedea mereu tot tinăra ! Nu o să mi se pară niciodată că te-ai schimbat.

De fapt, doctorul avea întrucîtva dreptate. Atît Raymonde cit și Cristina, cu toate că erau în jurul vîrstei de 50 de ani, nu se prea schimbaseră. Viața pe aeronavă le păstrase aproape neschimbate. Dintre toți, numai Nielsen și Torrelli păreau mai îmbătrîniți, din cauza grozavului zburcîm ce-i încercase în ultimii ani. Ei merita acum să se odihnească o vreme.

Mark își găsi în Alina o prietenă de nădejde. La început o privea ca pe o ființă foarte ciudată. Încă nu știa cum poate să arate o fată tinăra. Alina era din cale afară de frumoasă și poate și acest lucru îl atrăsese pe Mark înspre ea. Cristina își cultivase fiul să iubească frumosul artistic, și acum o realitate fermecătoare îl prindea în mrejele ei.

Fata se simțea și ea încîntată și măgulită de prietenia pe care i-o arăta „fiul stelelor“ și căuta să și-l apropie tot mai mult. Ii plăcea și ei arta și în mod deosebit muzica. Acesta fu încă un motiv de apropiere între cei doi tineri. Discuțiile dintre ei erau totdeauna interminabile.

În sufletul de mamă al Cristinei se născuse un sentiment de adîncă mîndrie și fericire. Mark era un băiat plăcut la înfățișare, inteligent, inimos și talentat. Cristina avea de ce să fie mîndră. Și de altfel nici Arthur nu se lăsa mai prejos. Ori de cîte ori îl vedea pe Mark în tovărășia fetei, simțea că-i crește inima în piept de bucurie. Fiul său era acum printre oameni, și asta însemna pentru el totul.

Între Boris și Dinu, pe de o parte, și Bob și Giulio, pe de alta, se legase o puternică prietenie. Ziaristul nici nu mai știa pe ce lume trăiește. Era fericit că nu se prăpădise înainte de a mai vedea Pămîntul. În mîntea lui se învîrteau mii de idei. Un lucru însă îl obseda mai mult : amintirile sale vor fi ele publicate ?

Giulio era însă adesea abătut. Intr-una dintre orele premergătoare apropierei de Pământ, Mark și Alina se aflau în cabina de observații a lui Dinu. Cu ei se mai afla și Boris, care trecuse de pe o aeronavă pe cealaltă. Deodată, prin fața ușii deschise a cabinei, trecu Giulio:

— Giulio! îl chemă Boris.

Cel strigat se întoarse:

— Voi m-ați chemat?

— Vino te rog puțin înăuntru! îl mai invită inginerul. Vreau să-ți dau un lucru de care uitasem.

Nedumerit, Giulio intră. Nici Alina nu bănuia ce avea să-i dea Boris lui Giulio. „Fiul cosmosului” asista tăcut la scenă și aștepta urmarea.

Inginerul scoase dintr-o mapă un plic.

— Dragul meu Giulio, începu inginerul, cercetînd documente din vremea ta am dat peste unul care îți aparține. L-am păstrat cu grijă în aeronava mea. Deși o să te tulbure, sînt dator să-ți înminez..

Giulio îl privea nedumerit. Ce amintire avea să-i ofere Boris? Acesta îi întinse plicul îngălbenit de vremuri.

— Iată lucrul de care îți pomeneam.

Giulio îl apucă și ochii îi căzură pe adresă. Fața îi deveni deodată de o paloare mortală.

— Unde ai găsit asta? întrebă el respirînd cu greutate.

— În biblioteca aceluia căruia îi este adresată scrisoarea. O întimplare m-a dus și pe la străvechea casă unde locuia pe vremuri familia lui Enrico Ferrari. Casa însă se mai păstrează și astăzi.

Giulio se așeză pe un scaun și deschise cu înfrigurare plicul. Înăuntru dădu peste o scrisoare îngălbenită și ea de ani. Dar scrisul îl cunoștea așa de bine! Inima îi bătea în piept gata-gata să-i iasă. Uită de cei prezenți și începu să citească cu ochii închiși pe jumătate:

„Mult iubitul meu Giulio,

Nu ne-a fost dat să fim împreună. Ai plecat, poate fără voia ta, și nu te-ai mai întors. De atunci au trecut atît de mulți ani! Chipul tău drag mă urmărește și azi ca o umbră și nu mă lasă să fac nimic împotriva ta. Am căutat ani la rînd să găsesc vreo urmă de a ta, dar totul a fost în zadar. Nici pe profesorul Nielsen nu l-am mai întâlnit. Parcă toți ați fost înghițiți de Pământ.

Astăzi mă simt mai rău ca niciodată. Știi, vechea mea durere de inimă a revenit. Doctorii spun că voi scăpa, dar eu nu mai cred. Mi-au făcut două intervenții grele, dar mi se pare că fără folos; durerea se ascute pe zi ce trece. S-ar putea să mai revii, scumpul meu, dar eu n-o să mai fiu. Să știi însă că am fost mereu cu tine în suflet.

Ce mult aș vrea să te mai revăd o dată!

Acum e seară și liniște. Mi-e frică însă de liniștea asta. Nu știu de ce, dar parcă tot trupul meu e mort.

Giulio, dacă n-o să mă regăsești, să vii la mormîntul meu și să pui un buchet de garoafe — știi — erau florile mele dragi.

Acum inchei, căci peste zece minute vine prietenul tău Ferrari și trebuie să-i dau scrisoarea. Mi-a făgăduit că-ți va înmîna plicul oricînd te vei întoarce. Dacă mai trăiești, scumpul meu Giulio, primește inima mea și ultima înbrățișare a logodnicei tale.

Mirella“

Cînd Giulio termină scrisoarea, în colțul genelor îi apărură foabe de lacrimi. Anii și cosmosul nu-i putuseră șterge din inimă amintirea Mirelei.

Cînd se mai liniști, Boris se apropie de el și-i prinse umerii :

— Mirella este un simbol, Giulio. Păstrează-i amintirea, dar nu te pleca în fața durerii.

Giulio se mai reculese. Atunci intră în vorbă și Alina.

— Acum să mă ascuți și pe mine, Giulio, zise ea țuguindu-și nuzele ei roșii ca cireașa. Nu vreau să-ți spun vorbe de mîngiere, dar cred că prea măreață a fost călătoria voastră, pentru ca să te încovoi sub povara unei amintiri pierdute în negura anilor. Poate Mirella s-o fi făcut bine după aceea și o fi fost fericită. Viața are multe căi pe care poți ajunge la fericire. Tu însă ai acuma datoria să-ți trăiești viața, viața ta care, din clipa aceasta, aparține întregii omeniri !...

Cuvintele fetei îl înșeninară întrucîtva pe Giulio. Se ridică și se apropie de ea :

— Îți mulțumesc mult, Alina, pentru flacăra ce-ai aprins-o din nou în mine. N-am să renunț la bucuria vieții. Pe Mirella însă n-o voi uita niciodată !

— Nu-ți cere nimeni asta ! îi răspunse Alina zîbind.

Giulio surise și el, deși se simțea atît de mîhnit. Apoi adăugă :

— Eu plec. Îți mulțumesc, Boris, pentru osteneală. Mă așteaptă Arthur și Radu, căci se apropie Pămîntul și vreau să asist la frinare.

— Vin și eu, spuse Boris ridicîndu-se. Să lăsăm artiștii singuri, mai adăugă el rîzînd, în timp ce-l luă pe Giulio de braț.

După ce s-au îndepărtat cei doi bărbați, fata își privi ceasul. Scoase un strigăt cristalin de mirare ca un ciripit de privighetoare :

— Mark ! Știi că sintem la 10 minute de Pămînt ?!

— Pămîntul ! exclamă „fiul stelelor“. Așadar, iată-ne aproape de planeta pe care de atîtea ori mi-a zugrăvit-o tata cu pasiune. Aștept cu atîta nerăbdare clipa cînd voi pune piciorul acolo ! Unde vom ateriza ?

— Pe marele astrodrom „Antarctida“.

— Cum asta ?! Tata mi-a spus că acolo se află polul sud.

Alina rise cu poftă :

— De peste opt secole Antarctida e o adevărată grădină mondială, în mijlocul căreia se găsește astrodromul.

— Și cum, nu mai există ghețari pe Pămînt ?

— Ba da, dar numai la poli nu. Marile noastre rezervații de frig se află tocmai acolo unde soarele arde mai intens : în fostele deșerturi Sahara, Gobi, Calahari.

— Mă uimești ! replică Mark. Înseamnă că descrierile tatălui meu nu mai corespund realității.

— Cred că nu te înșeli de loc, îi răspunse Alina zîbind.

Dar nu-și termină vorba, cînd televizoarele din cabină începură să semnalizeze. Fata le deschise și primi comunicarea trimisă de Radu că începe aterizarea.

Astronavele intraseră în straturile superioare ale atmosferei terestre cu iuțeala mult redusă. Făcură mai întii un înconjur al globului pămîntesc, la mare altitudine, apoi se îndreptară în direcția Antarctidei. Cînd se aflau la 2.000 km deasupra Pămîntului, de pe astrodrom se ridicară, pentru a-i întîmpina, zeci de atomonave.

Mark și Alina priveau prin telescoape la ceea ce se petrecea pe Pămînt. Astronavele coborau lin, apropiindu-se tot mai mult de pista astrodromului.

Înima lui Mark fu cuprinsă de o imensă bucurie cînd zări marea de oameni ce agitău batistele și mîinile spre ei, aclamînd acea victorie a omului asupra spațiului și timpului.

— Oamenii! strigă Mark entuziasmat. Ce mulți sînt! Și ce admirabilă priveliște! Ah, uite, se văd și grădinile. Alina, se întoarse el spre fată, spune-mi mai cîntă păsărelele?

— Niciodată n-au încetat să cînte! Putem acum deschide oblo-nul și geamul cabinei.

Cînd aerul proaspăt inundă cabina, Mark simți că ceva îi învăluie corpul într-un balsam. Era prima întîlnire cu aerul pămîntean.

Pe astrodrom se auzeau acordurile unei muzici cunoscute. Mark ascultă cu atenție și făcu ochii mari de uimire:

— Beethoven! Ce minunat! Maj este cîntat bătrînul gigant!

— Se va cînta întotdeauna, prietene scump. Simfonia bucuriei va fermeca întotdeauna sufletul omenesc, căci ea s-a născut din avîntul unui însetat de viață!

— E atît de înălțător! Mă simt purtat de valurile încîntării și abia aștept să văd ce voi mai găsi pe Pămîntul străbun.

Fata se întoarse spre el. Parcă ezita să-i spună ceva. Într-un tirziu, se hotărî:

— Pe Pămînt vei găsi multe, Mark, multe care îți vor încînta sufletul și te vor uimi. Dar nu-i așa că după ce vei colinda lumea, pe prietena ta de acum n-o-ți vei uita?

Mark o privi o clipă, apoi șopti cu însuflețire:

— Pe prietena mea s-o uit?! Cea dintîi prietenă pămînteană va rămîne și pentru mine ca și Mirella pentru Giulio. Ești mulțumită, Alina?

Fata se roși pînă în vîrfurile urechilor. Chiar la această mărturisire nu se așteptase. Cînd își reveni din încurcătura ridică ochii spre Mark voind să-i spună ceva. Dar în clipa aceea se auziră răsunînd urale și aclamații nesfîrșite care îi făcură să întoarcă privirile spre fereastra deschisă a cabinei.

Astronavele aterizau chiar în momentul acela și mulțimea pămîntenilor aclama cu frenezie sosirea legendarilor călători.

Alina se întoarse spre Mark și-l apucă de mînă:

— Să mergem și noi, prietene Mark. Pe Pămînt e primăvară! Vino, să ieșim din lumea strîmtă a astronavei și să ne bucurăm de toate frumusețile Pămîntului.

Mark o privi o clipă, apoi se întoarse iar spre fereastra cabinei. Ochii îi fugiră spre înălțimile cerului, de unde coborise el, „fiul cosmosului“. Fata îl auzi șoptind, mai mult pentru sine:

— Ce frumos e cerul privit de aici! E atit de albastru!

Apoi se întoarse încet spre fată, cu ochii strălucind de emoție. Razele soarelui, care se furisaseră în cabină, țeseau în jurul capului fetei un nimb. O privi mult de admirație.

Astronavele aterizaseră. Chiar atunci, în cadrul ușii apărură ziaristul Bob Kingstone, cu fața radiind de bucurie:

— Ce mai stați? strigă el ridicând brațele în semn de chemare. Haideți, am ajuns!

— Venim și noi îndată, răspunse Mark neîntorcând însă capul.

Bob zîmbi cu înțeleș. „Fiul stelelor“ era în mrejele unei vrăji. Azurul cerului îl fascina în aceeași măsură ca și chipul fetei, și Mark nu contenea să se minuneze.

Sub același cer, pe care îl privea acum mult de uimire, peste ani și ani, avea să-și sfirșească viața începută undeva, departe de Pământ. „Fiul stelelor“ devenise un fiu al Pământului.

S F I R Ș I T

IN LOC DE POSTFAȚA

Trăim într-o epocă de mare avânt științific și tehnic, cind cele mai îndrăznețe visuri ale omului se prefac în realități cotidiene. Era călătoriilor interplanetare — și chiar intersiderale — a fost deschisă o dată cu aruncarea în cosmos a primului „sputnik“ sovietic. De aceea, autorului „Paradoxalei aventuri“ i s-a părut justificată alegerea temei unei călătorii interastrale, al cărei început l-a situat într-un viitor destul de apropiat. Mai mult decît atît : și-a permis să înfățișeze prin mijloace literare desfășurarea unei astfel de expediții, făcînd să ruleze în fața cititorului tot filmul vieții unei astronave care și-a ridicat viteza pînă aproape de limita absolută.

Autorul s-a mărginit să prindă în obiectivul previziunii doar un aspect al viitorului.

Alți scriitori de romane de anticipație, cum sînt I. A. Efremov, cu a lui „Nebuloasa din Andromeda“, sau Crișan Făgerașu, cu „O iubire din anul 41.042“, cuprind în lucrările lor teme cu mult mai vaste, cum ar fi aspectele multilaterale ale societății viitoare, adaptarea unor astronauți reveniți pe Pămînt după un zbor îndelungat etc.

Ideea centrală a acestui roman, idee care poate că a trezit cititorilor unele îndoieli, este legată de posibilitatea „călătoriei în timp“. Pentru un nespecialist în problemele fizicii moderne, această posibilitate pare în flagrantă con-

tradiție cu experiența lui cotidiană. Totuși din teoria relativității se poate trage concluzia (bazată pe un complicat calcul matematic, pe care, credem, nu e cazul să-l reproducem aici) că, dintre doi frați gemeni, acela care a întreprins în spațiul cosmic o îndelungată călătorie cu o viteză apropiată de aceea a luminii, va fi la întoarcere mult mai tânăr decât fratele rămas pe Pământ.

Această concluzie este ceea ce oamenii de știință numesc o ipoteză de lucru. De altfel, în mersul ei ascendent, știința s-a folosit și se folosește în mod constant de asemenea ipoteze.

Fiind o ipoteză științifică, ideea „călătoriei în timp” sau „paradoxul lui Einstein” poate constitui baza unui roman științifico-fantastic. Desigur că pe cititorii noștri îi interesează și viitorul acestei ipoteze. Va fi ea oare confirmată sau infirmată de știință? Istoria progresului științific ne-a arătat nu o dată cum ipoteze dintre cele mai îndrăznețe, care, în momentul formulării lor, păreau chiar absurde, pentru că contraveneau experienței cotidiene a oamenilor, s-au arătat juste. Pentru a ne limita doar la un exemplu, vă amintim de ipoteza lui Copernic că Pământul se învârtește în jurul Soarelui și nu invers. Confirmarea a nenumărate previziuni științifice nu înseamnă însă că orice presupunere a unui savant se adevărește. Foarte multe, mai curînd sau mai tîrziu, dovedindu-se șubrede, au fost infirmate și uitate.

Doar practica, verificarea experimentală poate hotărî temeinicia și viitorul unei ipoteze.

Același lucru este valabil și pentru „paradoxul lui Einstein”. Pînă acum, el n-a putut fi verificat experimental. După cum se știe, de abia de curînd, prin lansarea sputnicilor sovietici, astronomia a început să devină o știință experimentală.

Ca încheiere, iată ce spune în legătură cu problema „călătoriei în timp” V. GHINZBURG, membru corespondent al Academiei de științe a U.R.S.S. :

„Lansarea în Uniunea Sovietică a primilor sateliți artificiali ai Pământului a demonstrat că visurile despre călătoriile în cosmos au căpătat o bază reală. În legătură cu aceasta a fost trezit din nou interesul față de una dintre deducțiile de mult cunoscute ale teoriei relativității — posibilitatea «călătoriei în timp».

Din așa-numită teorie a relativității restrinse, elaborată încă în 1905, de vestitul fizician Albert Einstein, rezultă că un ceasornic ce se deplasează rămîne în urmă față de un ceasornic imobil prin fața căruia trece. Atîta vreme cît viteza de mișcare a ceasornicului este inferioară vitezei luminii, el rămîne doar foarte puțin în urmă față de ceasornicul imobil. De exemplu, ceasornicele instalate pe bordul sateliților lansați pînă în prezent și care zboară cu o viteză de 8 km/s vor rămîne în urmă numai cu o sutime de secundă anual față de ceasornicele de pe Pământ. Faptul că această rămînere în urmă este neînsemnată se explică prin aceea că viteza luminii este foarte mare — 300.000 km/s. Tocmai din această cauză, adică datorită faptului că vitezele tuturor tipurilor de transport sînt infime, în comparație cu viteza luminii, proiectanții de avioane pot să nu țină seamă de legile teoriei relativității. Dar dacă viteza se apropie de viteza luminii, încetinirea mersului unui ceasornic ce se deplasează poate fi foarte mare. De pildă, un ceasornic care s-ar deplasa cu o viteză de 260.000 km/s, adică cu o viteză de aproximativ 30.000 de ori mai mare decît viteza satelitelui, ar merge de două ori mai încet decît un ceasornic imobil. Tocmai de acest fapt este legată posibilitatea așa-numitei «călătorii în timp».

Dacă accelerația unei nave cosmice este suficient de mică, activitatea vitală a unui organism în mișcare se va desfășura în același ritm în care ar merge un ceasornic care s-ar deplasa împreună cu ea (se știe că și omul este în felul său un «ceasornic», în care bătaia pulsului poate să aibă rolul acelor indicatoare). De aceea, după înapoierea

sa, călătorul cosmic va fi in sens biologic mai tinăr decit
confrații săi rămași pe Pământ“.

* *
*

În aceste condiții, unui scriitor de romane științifico-
fantastice îi rămâne un câmp foarte liber de acțiune. Astfel,
numai viitorul va putea hotărî dacă „Paradoxala aventură“
anticipează o iluzie sau o realitate,

AUTORUL

*Citiți în numărul viitor pasionanta
povestire a cunoscutului scriitor
sovietic*

A. BELEAEV

„HOITI-TOITI“

*aventurile unui elefant cu
creier omenesc*

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică” și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservirea în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sate, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

APARE DE TREI ORI PE LUNA - PREȚUL 1 LEU